

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobců: a) P. D.

b) I. D.

oba zastoupeni advokátem JUDr. Radovanem Dospělem
sídlem Marešova 305/14, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Kounicova 67, 601 67 Brno

za účasti 1) M. K.

2) **Městská část Brno-střed**
sídlem Dominikánská 2, 601 69 Brno

3) J. Z.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, sp. zn.
5400/OD/MMB/282698/2016/-Ro-/17/,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím Magistrát města Brna, Odbor dopravy částečně změnil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, Odboru obchodu, dopravy a služeb (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „silniční správní úřad“) ze dne 31. 5. 2016, č. j. MCBS/2016/0084263/ADAM, sp. zn. 2600/MCBS/2016/0010526/9. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o žádosti ze dne 21. 1. 2016 [kterou podala osoba zúčastněná na řízení 1) ve věci odstranění překážky z veřejně přístupné účelové komunikace pozemky par. čís. x, x, x a x, k. ú. x, v rámci které zároveň požadovala určení charakteru účelových komunikací] tak, že I. účelová komunikace „horní úsek“ (uzel č. 3782 po ul. B. – dle přílohy) nacházející se na pozemcích p. č. x, x a x v k. ú. x, není ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) veřejně přístupnou účelovou komunikací. Výrokem II. bylo rozhodnuto tak, že účelová komunikace „spodní úsek“ (účelová komunikace vedená v iSitInfo pod číslem NN 420 – uzel č. 3782 po uzel č. 3800 – dle přílohy) nacházející se na pozemcích p. č. x, x a x v k. ú. x, je ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích veřejně přístupnou účelovou komunikací. Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že ve výrok II. napadeného rozhodnutí se doplňuje o slova „a to od nepaměti“. Ve zbytku žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil a všechna podaná odvolání zamítnul.
2. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se přiklonil k názoru správního orgánu prvního stupně, že cesta v horním úseku, tj. na pozemcích p. č. x, x a x v k. ú. x, není veřejně přístupnou účelovou komunikací, a že cesta v jejím spodním úseku, tj. na pozemcích p. č. x, x a x v k. ú. x má charakter veřejně přístupné účelové komunikace, avšak posouzení jednotlivých znaků pro deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace neshledal zcela správným. Nejprve se žalovaný zabýval tím, zda se jedná o režim obecného užívání komunikace, a dospěl k závěru, že v případě užívání cesty na pozemcích p. č. x, x, x, x a x se jedná o užívání předem neurčeným okruhem osob. Žalovaný uvedl, že cesta je patrná v terénu, jedná se o cestu částečně kamenitou, částečně zpevněnou asfaltem, představující spojnici pro vozidla mezi nemovitostmi D. 3, 5, 7, 9 a ostatními komunikacemi – ulicí B. a ulicí W. Při posuzování souhlasu vlastníka s obecným užíváním žalovaný uvedl, že nesouhlas původní vlastnice JUDr. S. byl vyjádřen jen v dopisu směrem k Magistrátu města Brna, nikoli vůči uživatelům pozemku, kteří jej užívali k dopravní obsluze svých nemovitostí. Z toho žalovaný dovodil, že souhlas vlastníka pozemku byl konkludentně dán. Co se týče otázky nezbytné komunikační potřeby, žalovaný uvedl, že v případě spodního i horního úseku jde o obecné užívání, tedy užívání předem neurčeným počtem osob. Oběma cestami se lze dostat ke zpřístupňovaným cílům – domům D. 3, 5, 7, 9. Žalovaný nevidí důvod, aby za této situace byly k dopravní obsluze používány oba

úseky cesty, když spodní úsek vede z větší části po pozemcích ve vlastnictví Statutárního města Brna a částečně po pozemku v soukromém vlastnictví, zatímco horní úsek cesty je veden takřka výhradně po pozemku v soukromém vlastnictví.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobci navrhli soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a aby žalovanému uložil povinnost nahradit žalobcům náklady řízení.
4. Předně žalobci namítali, že vymezení veřejně přístupné účelové komunikace dle napadeného rozhodnutí a jeho přílohy není dostatečně určité. Není přesně zaměřeno, kde se má komunikace nacházet a není tak možné určit přesnou hranici domnělé komunikace, ani jakým dílem zasahuje do jednotlivých dotčených pozemků. Podle žalobců může dojít k absurdní situaci, kdy žalobci jako vlastníci pozemku budou muset strpět, aby se veřejnost volně proháněla ve svých vozidlech na jejich soukromém pozemku, čímž může být pozemek žalobců znehodnocen celý. Žalobci mají za to, že správní orgán musí přesně určit, kde se veřejně přístupná účelová komunikace nachází, neboť konkrétní a dostatečně určité prostorové vymezení je jedním z jejích základních znaků. Toto určení musí správní orgán učinit takovým způsobem, aby vlastnické právo soukromých vlastníků nebylo nadmíru omezeno. Správní orgán podle žalobců nepostupoval v souladu s ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaný napadeným rozhodnutím zasáhl do vlastnického práva žalobců, když rozhodnutí, které je z hlediska prostorového vymezení komunikace zcela nedostatečné, je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
5. Žalobci dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že souhlas vlastníka s obecným užíváním ze strany veřejnosti byl dán konkludentně. Konstantně tvrdili, že nesouhlasí s užíváním jejich pozemků jako veřejně přístupné účelové komunikace. Za jednoznačný nesouhlas nelze považovat pouze faktické vysazení tújí nebo umístění dopravního značení, ale i fakt, že dle dohody o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví z roku 2012 (ve znění dodatku z roku 2014) se žalobci zavázali na vlastní náklady provést výstavbu jednosměrné komunikace z ústí ulice B. na ulici W. Dle žalobců je zřejmé, že na pozemku p. č. x se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, když dle smlouvy se Statutárním městem Brnem je určeno, že je třeba tuto novou komunikaci vybudovat. Rovněž nelze určit komunikaci jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci, když se jedná o komunikaci dočasnou, neboť to odporuje dalším znakům veřejně přístupné účelové komunikace. K nesouhlasu s obecným užíváním komunikace předchází vlastníci pozemků žalobci uvedli, že JUDr. S. nabyla převážnou část pozemku p. č. x v restituci od veřejnoprávní korporace, přičemž v těchto případech neplatí vázanost souhlasem předchozího vlastníka. Pokud by tedy i jakákoliv komunikace na původním pozemku p. č. x byla považována předchozím vlastníkem Statutárním městem Brnem za veřejně přístupnou účelovou komunikaci, pak tímto souhlasem nebyla vázána JUDr. S. ani následující vlastníci, a to zejména s ohledem na to, že JUDr. S. bezprostředně po nabytí pozemku vyjádřila svůj nesouhlas s obecným užíváním, jak vyplývá mj. z návrhu na řešení spoluvlastnických vztahů. Žalobci tedy trvají na tom, že nebyl dán ani výslovný, ani konkludentní souhlas předchozího vlastníka, resp. následujících vlastníků s obecným užíváním předmětných pozemků, čímž nebyl dán jeden ze základních znaků veřejně přístupné účelové komunikace.

6. Podle názoru žalobců komunikace vedená přes pozemek p. č. x nesplňuje ani znak nezbytné komunikační potřeby. S odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), namítali, že omezit vlastnické právo institutem veřejně přístupné účelové komunikace nelze, pokud existuje jiná alternativa dopravní obslužnosti. Tato alternativa podle jejich názoru existuje, a to na sousedním pozemku ve vlastnictví města Brna.
7. Žalovaný podle žalobců rovněž nesprávně posoudil otázku užívání komunikace veřejností. Žalobci trvají na tom, že obyvatele 4 rodinných domů nelze považovat za veřejnost, neboť jejich okruh je jasně ohraničený. Nejde tedy v této situaci o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, ale mohlo by se jednat nanejvýš o výprosu, což je soukromoprávní institut. Jedná se o neformalizovaný úkon v podobě jakési laskavosti, vlastník ji může kdykoliv odvolat a uživatelům z této dobré vůle nevzniká žádné právo.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, repliky žalobce a vyjádření osob zúčastněných na řízení

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že trasa uvedené komunikace je vyznačena v grafické příloze, která tvoří součást prvostupňového rozhodnutí, přesto nelze tvrdit, že takto vyznačený průběh cesty je přesný a neměnný. Jedná se o komunikaci, kterou tvoří pozemky, po nichž komunikace vede, nikoli o stavbu, která by byla určena přesně danou šířkou. K otázce souhlasu vlastníka s obecným užíváním žalovaný uvedl, že se nevylučuje situace, kdy v současné době veřejně přístupná komunikace existuje a je tvořena vyjetými kolejiemi po pozemcích obce a soukromých majitelů, avšak do budoucna se počítá s vybudováním veřejně přístupné komunikace jako stavby a jejím eventuálním předáním městu a zařazení do kategorie místní komunikace. Žalovaný trvá na tom, že ze strany vlastníků soukromých pozemků nebyl vyjádřen nesouhlas s jejich užíváním jako cesty – vyjma nesouhlasu majitele pozemku p. č. x vyjádřeného výsadbou dřevin v horní části cesty a vyjma připsu původní majitelky pozemku p. č. x JUDr. H. S. z roku 2009, kde je uvedeno, že zmíněný pozemek je užíván bez jejího souhlasu jako cesta k domům D. 3, 5, 7 a 9, avšak tento nesouhlas nebyl učiněn vůči uživatelům cesty. K žalobnímu bodu týkajícímu se nezbytné komunikační potřeby žalovaný uvedl, že k obsluze rodinných domů D. 3, 5, 7, 9 jsou užívány pozemky jak v soukromém vlastnictví, tak pozemky v majetku obce, ale vzhledem k povaze terénu a povrchu cesty dochází k částečnému užití soukromého pozemku ve vlastnictví žalobců, neboť obecní pozemek p. č. x není k jízdě vozidel uzpůsoben. Žalovaný zdůraznil, že účelem deklarace není náprava kritizovaného stavu, ale konstatování stávající situace, která je několik posledních let neměnná. Co se týče pojmu veřejnosti, žalovaný dospěl k závěru, že spodní úsek komunikace slouží nejen k dopravní obsluze domů D. 3, 5, 7, 9, ale i k užívání ze strany veřejnosti, což je zřejmé z toho, že podél zmíněných domů je veden chodník, který je místní komunikací pro pěší.
9. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobci především setrvali na žalobní argumentaci. K tomu doplnili, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, čj. 2 As 44/2011-99, publikovaný pod č. 2370/2011 Sb. NSS; všechna zde uvedená rozhodnutí jsou přístupná na www.nssoud.cz) v případě pochybností o existenci souhlasu je třeba

rozhodnout ve prospěch vlastníka, tedy že na předmětném pozemku se pozemní komunikace nenachází. Kromě toho popis konkludentního souhlasu tak, jak jej popisuje žalovaný, neodpovídá souhlasu s tím, že se na pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace určená pro neurčený okruh osob, ale odpovídá výprose. Žalobci nesouhlasí ani s vyjádřením žalovaného týkajícího se nutné komunikační potřeby. S poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2013, sp. zn. 22 Cdo 2178/2012, dostupný na www.nsoud.cz, namítali, že má-li ten, kdo účelovou komunikaci využívá, možnost jiného přístupu, byť méně komfortního, nicméně ještě postačujícího, není tu naléhavá komunikační potřeba, a tudíž právo obecného užívání účelové komunikace. Důkazem o existenci alternativního srovnatelného dopravního spojení je existence komunikace na pozemcích ve vlastnictví Statutárního města Brna, které jsou v současné době nezpevněné. Na týchž pozemcích bude žalobci vybudovaná zpevněná komunikace (viz plánovací smlouva a územní rozhodnutí, které byly soudu předloženy). Jako důkaz existence alternativního dopravního spojení žalobci předložili koordinační situační výkres místní komunikace, která kopíruje aktuální nezpevněnou komunikaci na pozemcích ve vlastnictví Statutárního města Brna, která se nachází mimo pozemek ve vlastnictví žalobců. Za nesprávné považují žalobci vyjádření žalovaného týkajícího se pojmu veřejnosti. Dovožovat, že komunikace slouží i veřejnosti, protože u rodinných domů, které jsou v její blízkosti, se nachází veřejně přístupný chodník pro pěší, je podle žalobců v rozporu s logikou. Trvají na tom, že obyvatelé 4 rodinných domů nelze považovat za veřejnost, neboť jejich okruh je jasně ohraničený.

11. Podáními doručenými soudu dne 23. 5. 2017 a dne 30. 5. 2017 oznámili pan Ing. M. K., Městská část Brno-střed a Ing. J. Z., kteří ve správním řízení vystupovali jako účastníci řízení, že budou v řízení před soudem uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Osoba zúčastněná na řízení 1) k věci uvedla, že zakreslení polohy komunikace bylo provedeno svépomocně občany, čímž se zjistilo, že cesta vede na pozemku p. č. x v šířce 3,1 metru. Totéž je patrné z výkresové přílohy, kterou osoba zúčastněná na řízení přiložila ke svému vyjádření, a která je obdobná fotografiím občanů a leteckým snímkům obsažených ve spisu. Podkladem pro přiloženou výkresovou přílohu byl geometrický plán pozemků pro nové rodinné domy stavebníků, zakreslený do katastrální mapy renomovanou geodetickou kanceláří. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že žalovaný se řídil § 2 odst. 3 správního řádu. Existenci komunikace vyhodnotil jako oprávněnou, neboť vznikla s konkludentním souhlasem původních vlastníků pozemků, i když statut veřejně přístupné účelové komunikace dal jen spodnímu úseku cesty. U komunikací tohoto typu je přirozené, že okraje komunikace nejsou stálé. K souhlasu vlastníka s obecným užíváním osoba zúčastněná na řízení uvedla, že položení překážek nelze považovat za legitimní nesouhlas. Ani předchozí vlastnice se o legitimní projev nesouhlasu nepokusila. V dopise adresovaném Magistrátu města Brna cestu na svém pozemku nezakázala, pouze konstatuje, že na jejím pozemku bez jejího souhlasu projíždí a parkují auta rezidentů ulice D. Legitimním pokusem něco zakázat by byla např. negatorní žaloba. Vybudovat komunikaci se původní vlastnice pozemku zavázala dobrovolně, takové rozhodnutí nelze vydávat za projev nesouhlasu s užíváním pozemku pro cestu. Zákon odlišuje místní komunikaci a účelovou komunikaci. Stavebníci mají vybudovat místní komunikaci, žalobci však neuvádí, z čeho by mělo být jasné, že se na pozemku nenachází veřejně přístupná účelová komunikace. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že na věc nedopadá argumentace nálezem Ústavního soudu, dle něhož neplatí vázanost souhlasem předchozího vlastníka

v případě, že jeho vlastnická práva byla násilně přerušena a následně obnovena v restituci. Zdůraznila, že v období 1935 – 1948 vlastníci pozemku nebyli ve svých vlastnických právech nijak omezováni, o vznikající cestě věděli a nezakázali ji, vznik cesty má tak počátek v konkludentním souhlasu vlastníků pozemku v tomto období. Když v roce 2006 došlo k restituci, vlastnická práva původních vlastníků se vrátila, ale právo veřejného užívání zůstalo. K nezbytné komunikační potřebě osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobci uvedená argumentace platí jen, je-li cesta skutečná. Vedle předmětné komunikace se nachází městský pozemek p. č. x, který má podobu nesjízdného terénu, a pozemek p. č. x, což je chodník. Alternativní cesta pro motorová vozidla zde tedy není. V další části vyjádření se osoba zúčastněná na řízení 1) vyjadřovala k důvodům, proč jsou pro dopravní obsluhu rodinných domů na ulici D. nezbytné oba úseky cesty (horní i spodní úsek). K pojmu veřejnosti uvedla, že oba úseky cesty vždy sloužily širší veřejnosti – kromě rezidentů rovněž zaměstnancům poštovních služeb, opravářům, hasičům, záchranné službě, policii atd. S odkazem na výkres z archivu Brněnských komunikací osoba zúčastněná na řízení uvedla, že do dne 24. 9. 2013 byla na rohu ulic W. a S. umístěna značka B1 (zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech – zákaz průjezdu) s dodatkovou tabulkou E13 (mimo dopravní obsluhu), tyto značky byly poté nahrazeny značkou IP 10a (slepá pozemní komunikace). Značky B1 a E13 potvrzují, že cesta (oba úseky) byla do 24. 9. 2013 určena k užívání motorovými vozidly, a to v obousměrném provozu od B. ulice do ulice W. a naopak. Ze všech uvedených důvodů osoba zúčastněná na řízení 1) navrhla soudu, aby žalobu v celém rozsahu odmítl. Pokud by mělo být rozhodnutí zrušeno, pak si dovolila vyslovit názor, že statut veřejně přístupné účelové komunikace je třeba dát nejen spodnímu, ale i hornímu úseku cesty na D. ulici. Ke stanovisku osoby zúčastněné na řízení 1) se připojila i osoba zúčastněná na řízení 3) a Ing. J. K. a MUDr. T. Z. Dvě naposled zmíněné osoby však neoznámily soudu, že budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, soud je tedy za osoby zúčastněné na řízení nepovažoval.

12. V reakci na vyjádření osob zúčastněných na řízení bylo soudu doručeno další vyjádření žalobců. Obsah vyjádření považují žalobci částečně za nesouvisející s projednávanou věcí, některé pasáže jsou smyšlené a nepravdivé. Mají za to, že jediným cílem těchto osob je škodit žalobcům a znemožnit jim výkon jejich vlastnického práva. Žalobci připouští, že dle plánovací smlouvy jsou zavázáni vybudovat místní komunikaci, z toho však nelze usuzovat, že se nyní na pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace. K prostorovému určení komunikace uvedli, že ani zaměření komunikace svépomocí není dostatečným podkladem pro prostorové určení veřejně přístupné komunikace. Toto zaměření bylo správním orgánům předloženo a opakovaně bylo uváděno, že je nesprávné a nedostatečné. Tvzení, že v období 1935 – 1948 byl dán souhlas předchozích vlastníků pozemku p. č. x, je podle žalobců zcela nepodložené a ani se netýká současného pozemku p. č. x. Kromě toho tyto osoby uváděly, že cestu užívali občané od 80. let, takže v tomto si protirečí. K vyjádření týkajícího se pojmu veřejnosti žalobci uvedli, že zaměstnance poštovních služeb, opraváře, hasiče, záchranku, policii a stavebníky sítí nelze samostatně uvádět jako veřejnost, neboť jejich činnost je omezena na potřeby právě zdejších obyvatel rodinných domů, nikoli na potřeby veřejnosti. K novým zjištěním týkajícím se dopravního značení žalobci uvedli, že dle informací z Brněnských komunikací je účelová komunikace vedena pouze na pozemku p. č. x, jiné cesty zde nejsou zaměřeny, vytyčeny a pasportizovány jako místní nebo účelové komunikace. Značky B1 a E13 nemohou samy o sobě určovat, o jaký typ komunikace šlo. Kromě toho tato značka má být nahrazena

značkou IP 10a, což dokládá, že pozemní komunikace se nachází pouze na ulici W. a končí na pozemku p. č. x. Žalobci uzavřeli, že horní ani spodní úsek není veřejně přístupnou komunikací.

13. Dne 4. 6. 2018 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, ve kterém žalobci dali soudu na vědomí, že stavebním povolením, které nabylo právní moci, byla povolena stavba „Místní komunikace v ulici D. v B. S., SO 01 Místní komunikace a SO 02 Dešťová kanalizace s retenční nádrží“ a rovněž byla povolena stavba „Jednotná kanalizace, budovaná v rámci stavby Místní komunikace v ulici D. v B. S.“.
14. Dne 12. 7. 2018 bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného k doplnění žaloby ze dne 4. 6. 2018. Žalovaný uvedl, že za situace, kdy bylo vydáno stavební povolení na stavbu místní komunikace a dešťové kanalizace s retenční nádrží v ulici D., dochází k zásadní změně situace v lokalitě ulice D. Tím, že v uvedené oblasti bude vybudovaná zcela nová místní komunikace, dojde mimo vši pochybnost k vyloučení užívání části pozemku žalobců (p. č. x) jako účelové komunikace veřejné, neboť veškerá doprava v dané lokalitě bude probíhat po nově vybudované místní komunikaci. Dříve deklarovaná veřejně přístupná komunikace tak samovolně zanikne (vyjde z užívání) a nově vzniklá místní komunikace převezme funkci dopravního spojení (zajistí nezbytnou komunikační potřebu), přičemž bude užívána v režimu obecného užívání ve smyslu ust. § 19 zákona o pozemních komunikacích. Vzhledem k popsáním okolnostem je žalovaný přesvědčen, že žaloba by mohla být žalobci vzata zpět.
15. V reakci na vyjádření žalovaného k doplnění žaloby bylo soudu doručeno další vyjádření žalobců. Žalobci se závěrem žalovaného nesouhlasí, neboť postupem zpětvzetí žaloby by byl žalobci pouze potvrzen žalovaným způsobený nezákonný stav a zásah žalovaného do vlastnického práva žalobců nad dovolenou míru. Žalobci trvají na tom, že věrohodně prokazují navrženými důkazy, že žalovaný nesprávně potvrdil existenci veřejně přístupné účelové komunikace, která nesplňuje základní zákonné znaky, a že určením, že se na pozemku p. č. x nachází veřejně přístupná účelová komunikace, nepřiměřeným způsobem zasáhl do vlastnického práva žalobců.

IV. Posouzení věci soudem

16. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
17. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, jehož výrokem bylo I. určeno, že účelová komunikace „horní úsek“ nacházející se na pozemcích p. č. x, x a x v k. ú. S. (dále jen „horní úsek“) není veřejně přístupnou účelovou komunikací ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a výrokem II. bylo určeno, že účelová komunikace „spodní úsek“ nacházející se na pozemcích p. č. x, x a x v k. ú. S. (dále jen „spodní úsek“) je veřejně přístupnou účelovou komunikací ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Správní orgán prvního stupně se zabýval charakterem obou částí účelové komunikace (horního i spodního úseku), je však třeba zdůraznit, že žalobci podali odvolání pouze proti výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a proto pouze v tomto rozsahu je dána jejich žalobní legitimace. Přestože tedy žalobci v úvodu žaloby

uvedli, že brojí proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu, soud bude přezkoumávat napadené rozhodnutí pouze v rozsahu výroku II. prvostupňového rozhodnutí (týkajícího se spodního úseku předmětné komunikace). Žalobní námitky ostatně směřují toliko do této části napadeného rozhodnutí.

18. Předmětem sporu mezi žalobci a žalovaným je otázka, zda se v případě spodního úseku jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci či nikoliv. Žalobci mají za to, že předmětný úsek komunikace nesplňuje základní znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Tím, že správní orgány určily, že se na jejich pozemku p. č. x v k. ú. S. nachází veřejně přístupná účelová komunikace, bylo podle nich zasaženo nepřiměřeným způsobem do jejich vlastnického práva. Žalovaný naproti tomu trvá na tom, že všechny pojmové znaky byly v případě spodního úseku komunikace splněny, a proto se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.
19. Zákon o pozemních komunikacích upravuje právní režim pozemních komunikací, které vymezuje jako dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace jsou dále členěny do čtyř kategorií, a sice na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace (§ 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích). Na rozdíl od ostatních kategorií pozemních komunikací, pro účelové komunikace platí, že jejich vlastníkem může být i osoba soukromého práva a rovněž o jejich vzniku nerozhodují správní orgány (§ 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *a contrario*), vznikají tedy přímo ze zákona při naplnění jejich definičních znaků (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 5 As 27/2009-66, publikovaný pod č. 2012/2010 Sb. NSS, a ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 89/2013-21). *Ex lege* pak účelové komunikace rovněž zanikají.
20. Veřejně přístupná účelová komunikace dále podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích slouží „*ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*.“ Pouze naplnění těchto podmínek však ke vzniku veřejné účelové komunikace na soukromém pozemku nestačí. Vznik veřejné účelové komunikace je zásahem do ústavně garantovaného vlastnického práva. Podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod platí, že omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Ústavní soud proto ve svém nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, konstatoval, že pokud některá z podmínek nuceného omezení vlastnického práva absentuje, jedná se o neústavní porušení vlastnického práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka. Je-li však takový souhlas vlastníka dán, nelze již o nuceném omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod hovořit. Ke vzniku veřejné účelové komunikace je tedy třeba udělení souhlasu vlastníka pozemku, na němž má komunikace vést.
21. Souhlas se vznikem účelové komunikace může přitom vlastník udělit buď výslovným prohlášením (věnováním), nebo i konkludentně. Pokud vlastník neprojevil kvalifikovaný nesouhlas se vznikem účelové komunikace, platí, že jeho souhlas byl dán. K otázce kvalifikovaného nesouhlasu je možno odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které: „*Jestliže však vlastník s jejím zřízením souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani*

jeho právními nástupci (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku - účelové komunikace, tito nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít. Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným souhlasem nebo konkludentním strpěním. Rovněž komunikace, u níž sice již nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, jež však byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací.

22. Další judikaturně dovozenou podmínkou vzniku veřejné účelové komunikace je existence ničím nenahraditelné komunikační nutnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, publikovaný pod č. 2826/2013 Sb. NSS). Komunikační nezbytnost je posuzována v rámci proporcionality mezi veřejným zájmem v podobě využití cesty na soukromém pozemku a omezením v neprospěch vlastníků dotčeného pozemku. To znamená, že existuje-li jiný alternativní a vhodný způsob, jak sledovaného cíle dosáhnout a přitom neomezit vlastnické právo, je třeba dát přednost tomuto jinému způsobu.
23. K těmto dvěma dalším podmínkám pak ve smyslu shora citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, přistupuje další. Veřejná účelová komunikace nevznikne v případě, kdy bude komunikační spojení mezi nemovitostmi na daném pozemku zajištěno soukromoprávním institutem, jako například zřízením věcného břemene (služebnosti) či prostřednictvím individuálních souhlasů apod.
24. Na základě studia správního spisu správním orgánům nelze vytknout, že by se opomenuly zabývat některým z uvedených znaků. Soud se přitom ztotožnil se závěrem správních orgánů, že všechny shora zmíněné znaky byly v případě spodního úseku komunikace naplněny, a že v tomto úseku jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
25. Pokud žalobci namítali, že vymezení veřejně přístupné účelové komunikace není dostatečně určité, tuto námitkou soud neshledal důvodnou. Spodní úsek účelové komunikace správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí vymezil jako „účelovou komunikaci vedenou v iSitInfo pod číslem NN 420 – uzel č. 3782 po uzel č. 3800 – dle přílohy, nacházející se na pozemcích p. č. x, x a x v k. ú. x.“ Soud má ve shodě se žalovaným za to, že takovéto slovní vymezení komunikace ve spojení s odkazem na grafickou přílohu rozhodnutí je v okolnostech daného případu postačující. Z hlediska určitosti vymezení komunikace je podstatné, zda se vůbec jedná o komunikaci, tedy zda jde o stálou cestu, patrnou v terénu. O tom, že spodní úsek komunikace tento požadavek splňuje, přitom není pochyb. Skutečnost, že na pozemcích p. č. x, x a x v k. ú. x se nachází cesta, částečně kamenitá, částečně zpevněná asfaltem, byla ověřena z ortofotomap, leteckých snímků a katastrálních map, které jsou součástí správního spisu, tato skutečnost nebyla žalobci žádným způsobem rozporována. Není tedy pochyb o tom, že se jedná o stálou a v terénu patrnou cestu, která vede částečně i po pozemku žalobců (p. č. x). Přesné vyměření cesty není pro účely posouzení charakteru účelové komunikace potřeba a nebylo by ani možné,

neboť účelová komunikace je vymezena pozemky, po nichž vede, a nejedná se o stavbu, která by byla určena přesně vymezenými hranicemi.

26. Soud se neztotožnil ani s námitkou, že by v důsledku deklarace veřejně přístupné účelové komunikace mohl být znehodnocen celý pozemek p. č. x. Z grafické přílohy napadeného rozhodnutí je zřejmé, že předmětná komunikace vede jen po malé části pozemku p. č. x (po jejím severovýchodním okraji) a zbývající části pozemku nejsou napadeným rozhodnutím jakkoli dotčeny. Argumentaci žalobců považuje soud navíc za účelovou, neboť zbývající části pozemku nejsou pro provoz motorových vozidel vůbec využitelné a představa, že by se veřejnost „volně proháněla ve svých vozidlech na jejich soukromém pozemku, jak se jim zrovna zlíbí, jednou tudy, zítra jinudy“, je absurdní.
27. Žalobci dále nesouhlasili se závěrem správních orgánů, že byl dán konkludentní souhlas vlastníka s obecným užíváním pozemku ze strany veřejnosti. Ani této námitce soud nepřisvědčil.
28. V tomto kontextu Krajský soud v Brně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64: *„Nejvyšší správní soud považuje za vhodné na tomto místě ozřejmit, s čím přesně musí vlastník pozemku souhlasit, aby byla splněna zákonná podmínka pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace. Abychom mohli hovořit o souhlasu vlastníka s obecným užíváním, musí být vlastník srozuměn s tím, že jeho pozemek užívá, resp. bude užívat, kdokoli. Jinak by šlo o pouhou výprosu (srov. § 2189 a násl. občanského zákoníku). Výprosa se veřejnému věnování podobá v tom, že může být udělena i mlčky. Její důsledky jsou však diametrálně odlišné – jedná se o institut soukromého práva, kdy vlastník z dobré vůle a bez nároku na protihodnotu přenechává svůj pozemek k užívání konkrétním osobám. Tento čin má však povahu pouhé laskavosti, která vlastníka do budoucna nijak nezavazuje, a on může výprosu kdykoliv odvolat (viz Kindl, Z.: Povinné vymezení veřejných prostranství dle § 7 odst. 2 vyhl. 501/2006 Sb., dostupné online: <http://www.upkindl.cz/cze/prakticke-informace/povinne-vymezovani-verejnych-prostranstvi-dle-7-odst-2-vyhl-501-2006-sb-htm>). Naproti tomu souhlas s obecným užíváním pozemku jako veřejné cesty je téměř nevratný, a dokud veřejná cesta, která z něj vzešla, sama nezanikne, je vlastník pozemku i jeho právní nástupci povinni strpět užívání svého pozemku kýmkoliv. Posuzovat je třeba tuto otázku případ od případu. Rozlišovacím kritériem z hlediska uděleného souhlasu je přitom okruh osob, které pozemek užívaly či užívají a míra kontroly vlastníka nad užíváním jeho pozemku (srov. Navrátilová, A, Rozmanová, N. a kol.: Principy a pravidla územního plánování, dostupné online: <http://www.uur.cz/default.asp?ID=2571>). Lze tedy shrnout, že pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace na soukromých pozemcích platí, že je vlastník buď musí výslovně věnovat veřejnosti k užívání, nebo musí alespoň užívání svého pozemku jako veřejného prostranství kýmkoliv po dostatečně dlouhou dobu trpět, čímž dojde k věnování učiněnému mlčky, neboli konkludentně. Nelze však souhlas vlastníka s veřejným užíváním dovozovat tam, kde jeho pozemek užívala pouze omezená skupina osob, ať už by šlo o oprávněné ze smlouvy nebo o mlčky trpěnou skupinu vlastníků malého počtu přilehlých nemovitostí. Zejména v případě konkludentního souhlasu je třeba případ od případu vážit, zda již okruh tiše trpěných uživatelů byl dostatečně široký na to, abychom mohli hovořit o veřejnosti.“*
29. V daném případě správní orgány při posuzování souhlasu vlastníka vycházely z doby, kdy se vlastníkem většiny pozemku p. č. x stala paní JUDr. H. S. (z roku 2006). Pozemky p. č. x, x, x a x pak vznikly následným oddělením z původního pozemku p. č. x. J. S. ve svém

dopisu z roku 2008 adresovaném Odboru dispozic s majetkem Magistrátu města Brna týkajícím se návrhu způsobu vypořádání podílového spoluvlastnictví sice uvedla, že „z ulice B. i z ulice W. vznikla na pozemku p. č. x bez jejího souhlasu nezpevněná cesta pro automobily k domům D. č. 3, 5, 7 a 9“, tento „nesouhlas“ však byl adresován Magistrátu města Brna, nikoliv vůči uživatelům pozemku, kteří jej užívali k dopravní obsluze svých nemovitostí. Z toho lze dovodit, že souhlas majitelky byl konkludentně dán, neboť uživatelům pozemku se vyjádření nesouhlasu žádným způsobem nedostalo a tito nabyli dojmu, že majitelka pozemku p. č. x s jeho užíváním jako příjezdové cesty k rodinným domům mlčky souhlasí.

30. Ve vztahu k udělení ne/souhlasu JUDr. S. s obecným užíváním pozemku neobstojí argumentace žalobců, že nabyla převážnou část pozemku p. č. x v restituci, a tudíž nebyla vázána souhlasem předchozího vlastníka. Jak již bylo uvedeno výše, správní orgány při posuzování souhlasu s obecným užíváním vycházely z doby, kdy JUDr. S. nabyla vlastnické právo k pozemku p. č. x (z roku 2006) a případnou její vázanost souhlasem předchozího vlastníka se nezabývaly; argumentace žalobců tak vůbec nedopadá na projednávanou věc.
31. Pokud se týká samotných žalobců, kteří nabyli vlastnické právo k pozemku p. č. x v roce 2014 na základě kupní smlouvy uzavřené s JUDr. H. S., ve správním spisu se nenachází žádný doklad o tom, že by žalobci jakkoli fakticky bránili uživatelům účelové komunikace v užití jejich pozemku. Ani z jejich strany tedy nebyl dán kvalifikovaný nesouhlas s užíváním pozemku v jejich vlastnictví.
32. Žalobci namítali, že nesouhlas s užíváním jejich pozemků vyplývá z dohody o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví ze dne 23. 11. 2012, dle níž se žalobci zavázali vybudovat novou komunikaci ve směru z jihozápadní části ulice D. z ústí ulice B. směrem k severovýchodní části na ulici W., a to na pozemku p. č. x. Soud má však ve shodě se žalovaným za to, že skutečnost, že se žalobci, resp. jejich právní předchůdkyně ve smlouvě se Statutárním městem Brnem o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví ze dne 23. 11. 2012, resp. v dodatku k této smlouvě ze dne 16. 5. 2014, zavázali na vlastní náklady provést výstavbu jednosměrné komunikace z ulice B. do ulice W., vedoucí mj. po pozemku p. č. x, se nevylučuje s deklarací veřejně prospěšné účelové komunikace na pozemku p. č. x žalobou napadeným rozhodnutím. Existence této dohody nemá na posouzení projednávané věci žádný vliv.
33. Z hlediska uděleného ne/souhlasu s obecným užíváním pozemku neobstojí ani odkaz žalobců na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99. Nejvyšší správní soud sice v tomto rozsudku uvedl, že v případě pochybností o existenci souhlasu je třeba rozhodnout ve prospěch vlastníka, v nyní projednávaném případě však žádné pochybnosti ohledně souhlasu vlastníka neexistovaly, neboť existenci nesouhlasu vlastníka směřovaného vůči uživatelům pozemku nic nenasvědčovalo.
34. Co se týče námítky, že se jedná o dočasnou komunikaci, je třeba zdůraznit, že trvalost ve smyslu nezměnitelnosti není znakem veřejně přístupné komunikace. Rozhodující pro posouzení charakteru účelové komunikace byl stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí, kdy v lokalitě ulice D. žádná jiná komunikace než posuzovaná účelová komunikace neexistovala. Pokud v budoucnu v předmětné lokalitě vznikne nová místní komunikace (k čemuž dle obsahu spisu všechno směřuje) a tato nová komunikace převezme funkci

dopravního spojení mezi rodinnými domy D. 3, 5, 7, 9 s ostatními komunikacemi (s ulicí B. a W.), veřejně přístupná účelová komunikace deklarovaná napadeným rozhodnutím samovolně zanikne, resp. vyjde z užívání. V důsledku toho pomine i tvrzený zásah do vlastnického práva žalobců. Omezení vlastnického práva deklarací veřejně přístupné komunikace je tak v případě dočasné komunikace menší než v případě komunikace, u níž není do budoucna předpokládána žádná změna.

35. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobců, že uživatele účelové komunikace nelze považovat za veřejnost, neboť okruh těchto osob je jasně ohraničený. Stejně jako žalovaný dospěl soud k závěru, že předmětná komunikace slouží k užívání předem neurčeným okruhem osob. Přestože primárně je komunikace užívána obyvateli 4 rodinných domů (D. 3, 5, 7, 9), vzhledem k tomu, že se jedná o poměrně velké budovy s větším počtem bytů, nejedná se pouze o 4 rodiny, ale o podstatně větší okruh osob. K těmto osobám je navíc nutno přičíst příjezdy pošty, opravářů, hasičů, záchranné služby apod. Kromě toho není vyloučeno, že komunikace je využívána k průjezdu a zaparkování vozidel i ze strany veřejnosti, a to s ohledem na její polohu v těsné blízkosti lesoparku Wilsonův les užívaného k procházkám či jiným aktivitám.
36. Odkazují-li žalobci při naplnění pojmu veřejnost na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, publikovaný pod č. 3371/2016 Sb. NSS, je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku jednoznačnou definici pojmu veřejnost nestanovil. Jako vodítko k posouzení, zda cesta byla užívána blíže neurčitým okruhem osob (veřejností) nebo zda cestu užívaly pouze konkrétní osoby, uvedl: *„Za jednoznačné veřejné užívání lze považovat např. dlouhodobý stav, kdy cestu vedoucí k určitému domu a pokračující dále do lesa užívá, vedle vlastníka či vlastníků předmětné nemovitosti, též anonymní masa nejrozličnějších výletníků. Naopak za ukázkovou výprosu by bylo možno označit situaci, kdy by tutéž cestu užívali právě jen vlastníci domu, k němuž vede, a ti by se dokonce i v případě příjezdu návštěvy museli vždy dotazovat vlastníka cesty, zda povolí její užití těmto cizím osobám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 2013, č. j. 1 As 63/2013 - 49). Někde mezi těmito dvěma jasnými situacemi pak leží případ, kdy cestu užívají pouze vlastníci nemovitostí, které k ní přiléhají, avšak počet těchto vlastníků je relativně vysoký. Pak již může hrát roli i to, nakolik si vlastník cesty zachovával kontrolu nad tím, kdo konkrétně jeho cestu užívá. Jistě lze dát stěžovateli za pravdu v tom, že samotný fakt, že pozemek není oplocený, k deklaraci účelové komunikace nepostačuje. Ostatně i Nejvyšší správní soud judikoval, že „konkludentní souhlas s veřejným užíváním účelové komunikace nelze bez dalšího vyvodit z toho, že stěžovatel nebo jeho právní předchůdce účelovou komunikaci neoplotili ani neoznačili jako soukromý pozemek se zákazem vstupu. Pokud komunikace nebyla třetími osobami užívána, nebyl ani důvod pro oplocování nebo označování pozemku cedulí“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 2009, č. j. 1 As 76/2009 - 60, č. 2028/2010 Sb. NSS). Jestliže však cesta naopak třetími osobami fakticky užívána byla, přičemž okruh uživatelů byl z pohledu vlastníka cesty vcelku neurčitý, pak skutečně pasivita vlastníka mohla vést ke vzniku veřejné cesty na jeho pozemku (jsou-li naplněny též další znaky veřejně přístupné účelové komunikace, včetně nutné komunikační potřeby alespoň jedné dotčené nemovitosti).“ Jak z tohoto rozsudku, tak ze shora citované judikatury vyplývá, že rozlišovacím kritériem pro posouzení, zda je komunikace využívána veřejností, je okruh osob, které pozemek užívají, a také míra kontroly vlastníka nad jeho užíváním. Žalobci sice namítali, že okruh uživatelů*

komunikace byl jasně ohraničený, v celém průběhu řízení ani v žalobě nicméně neuvedli, které konkrétní osoby předmětnou komunikaci užívaly, resp. že by, popř. jakým způsobem měli nad těmito uživateli jakoukoli kontrolu. Okruh uživatelů komunikace z pohledu vlastníka tak byl fakticky neurčitý a nic nenasvědčuje tomu, že komunikace by měla být využívána na základě výprosy nebo jiného soukromoprávního institutu.

37. Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku, že komunikace vedená přes jejich pozemek p. č. x nesplňuje znak nezbytné komunikační potřeby. Z obsahu spisového materiálu soud zjistil, že předmětná cesta představuje jedinou spojnicí pro vozidla mezi nemovitostmi D. 3, 5, 7, 9 a ostatními pozemními komunikacemi – ulicí B. a ulicí W. (další možností je horní úsek téže komunikace vedoucí od ulice B., u kterého však bylo správním orgánem prvního stupně určeno, že se nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci). Poukazovali-li žalobci na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06, je třeba konstatovat, že na základě zde vysloveného názoru dospěl žalovaný k závěru, že k dopravní obsluze uvedených nemovitostí by měl být užíván právě spodní úsek komunikace, protože tento úsek vede z větší části po pozemcích ve vlastnictví Statutárního města Brna a částečně po pozemku v soukromém vlastnictví, zatímco horní úsek je veden takřka výhradně po pozemku v soukromém vlastnictví.
38. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že existuje-li možnost jiného přístupu, byť méně komfortního, není tu naléhavá komunikační potřeba. V daném případě však soud jinou možnost přístupu k nemovitostem D. 3, 5, 7, 9 neshledal. Žalobci sice tvrdili, že alternativa dopravní obslužnosti existuje na sousedním pozemku ve vlastnictví Statutárního města Brna, s tímto tvrzením však nelze souhlasit, neboť žádný ze sousedních pozemků (pozemek p. č. x a p. č. x) není sjízdný motorovými vozidly – jedná se z části o chodník, z části o zatravněný pozemek porostlý křovinami. Žádná skutečná cesta, která by mohla představovat alternativní možnost příjezdu k výše uvedeným nemovitostem, tedy neexistuje. Důkazem o existenci alternativního dopravního spojení není ani koordinační výkres plánované místní komunikace. Ačkoli žalobci tvrdí, že plánovaná komunikace kopíruje aktuální nezpevněnou komunikaci na pozemcích ve vlastnictví Statutárního města Brna, toto není z předložené koordinační studie vůbec patrné. Naopak ze všech ostatních podkladů obsažených ve spise je zjevné, že na pozemcích ve vlastnictví města sousedících s pozemkem žalobců žádná nezpevněná cesta neexistuje.

V. Závěr a náklady řízení

39. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
40. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobám

zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tyto osoby nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. prosince 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu